

Začalo to docela nevinně. Vlastně nevím, co mě to napadlo, ale napsala jsem Ondrovi někdy na začátku roku kromě jiného přesně toto:

„Ahoj Ondro,

jak se máte? Chtěla jsem se Tě zeptat na únorové bivakování na KS... Už několik let mě to moc láká, tak si letos říkám, proč to nakonec nezkusit? :-)“ „Mohl bys mi případně napsat nějaké stručné info, co to obnáší a jak je to náročné (objektivně ;)) a zda bych případně také mohla jet?“

V té chvíli jsem ale popravdě vůbec neměla myšlenky, že bych opravdu jela. Začátek zkouškového, úvahy poletující nad nejistotou trávení letošního léta, fyzicka líně se vzpomínající nejen ze zimního, ale tentokrát dokonce i podzimního spánku, naprosto žádné vybavení nutné k přežití v takové divočině... Asi proto mě překvapilo, když Ondra na konci své odpovědi napsal: *„Měj se a budu se těšit :-)“* Teprve nyní, když po sobě znovu čtu onen první mail s dotazem, mě taková odpověď vlastně ani nepřekvapuje. Já do svého dotazu totiž zapomněla vepsat všechny své pochybnosti.

Nic naplat. Jakmile ke mně někdo směřuje slova „budu se těšit“, je vymalováno. A tak se jelo. Noc předtím jsem se budila představami, že pomalu umrzám. ☺ Sraz byl na Dubině. Po příjezdu na pardubické nádraží mám 40 minut čas, takže nelekluji čekáním na trolej, jejíž předchůdkyně mi ujela před nosem, a vydávám se na svou bonusovou zahřívací minutu po Pardubicích. Na konci Sakařovy mi Ondra (Ondra V.) volá, kde jsem, že mě nabere. Stavujeme se v pekárně a míříme pro druhého Ondru (Ondru K.). Nepatrně začíná padat sníh. Že je zima mi ale nepřipadá. Teplejší bundu jsem nechala dole už ve vlaku a jdu si poměrně na lehkou – tílko, triko z funkčního materiálu, dlouhá mikina (-> bedra, vaječníky a ledviny jsou v teple, mami), a navrch mikina Cycling teamu, na kterou od dob povodňových Týnišťských šlápot nedám dopustit. Tenkrát mě vlastně také doprovázela na Králičák za dost extrémních podmínek. Druhý Ondra nasedá a už si to frčíme.

Míříme na Říčky, protože Honza z velké části vyřešil můj problém „žádné vybavení nutné k přežití“. Mám od něj slíbené sněžnice, návleky a péřové boty do spacáku pro má v poslední době extra zimomřivá chodidla. Zabředáváme hluboce do rozhovoru o manažerech (nebo spíš kluci, já se radši k tomuto tématu z taktických důvodů nevyjadřuji ☺) tak, že přejedeme až do Lanšperka, aniž bychom si na nějakou návštěvu vůbec vzpomněli. Ach jo, ten Ondry pohled stočený od volantu ke mně říkající: „Sakra, nezapomněli jsme na něco?“... Obracíme to a jedeme přes zákaz průjezdu spojovačkou do Říček. Od Irči si беру věci, které mi Honza, toho času jedoucí na Vír, připravil. Kanistr zelené mu tam nechávám. Opravdu mě potěšilo, jak na nás myslel, ale i tak už jsem příliš velký dlužník. Zatímco vyzvedávám věci, volá Ondrovi V. náš poslední parťák, Petr Neznámý, že už je na místě. No dobře, chvíli si počká. Dojíždíme do Dolní Moravy, kde na nás čeká ve svém Touaregu. V něm bychom dojeli až na Králičák, napadá nás. Od pohledu mu všichni okamžitě přišijeme

škatulku trempa. Seznamujeme se, chystáme se... první společné foto a vyrážíme. Před sebou máme vidinu napojení se na údolí Prudkého potoka a následné zkopírování listopadové trasy. Záhy je jasné, že to bude jinak... a že ten víkend bylo nakonec jinak úplně všechno. Napojit se z Dolní Moravy na údolí Prudkého potoka nedaleko Skleného není tak snadný úkol. Jako nejlepší cestu jsme nakonec vyhodnotili tu po sjezdovce přímo nahoru. Po pár minutách tohoto škrábání si uvědomujeme, že Petr zaostává. Pořádně. Snaží se zuby nehty a obdivuji jeho odhodlání se s tím poprat. Je nám jasné, že Prudký potok opět nikdo z nás v zimě neuvidí. Pomalu stoupáme. Na Petra, který si zkracuje dlouhou chvíli popadání dechu ještě focením, stále někde čekáme a tato doba se začíná dost prodlužovat. Na první svačínové zastávce dáváme jablko a špek a vyrážíme dál. Dlouhou dobu jsme šli po zamrzlém sněhu bez sněžnic. Pak jsme ale s Ondrou K. oba zahučeli po rozkrok do sněhu a od té doby jsme je nesundali. Ondra V. se ukázal jako ukázkový šéf, protože se nám krásně zasmál, nechal nás tam válet se ve sněhu a šel si vesele dál. ☺ Otrhali jsme většinu větviček na kmenech, které nám byli na dosah, než se nám podařilo postavit se zase pevně na zem, ale nakonec jsme za stálého smíchu bílého aliena porazili a Ondra K. bude mít pěknou novou profilovku. ☺

Docházíme na rozcestí a čekáme tentokrát snad nejdelší čas na Petra. Nebo vlastně ne. Dvě další zastávky byli ještě delší, jen jsme si to ještě v té době neuměli moc představit. Postupně během těchto prostojů vymrzáme. Už je nám jasné, že do tmy se do našeho dnešního domova, trosek Liechtensteinovy chaty, nedostaneme. Abychom to odlehčili, snažím se už od prvního Petrova ztrácení našeho tempa vtipkovat stylem, že čelovky máme a noc je dost dlouhá, takže nás alespoň ochrání před dlouhým vysedáváním v Hospodě Na Schronisku, kam se Ondra K. už od rána těší na pirohy a svým rozplýváním se nad nimi by přiměl i člověka pirohy nesnášející se na ně těšit. Docházíme na místo, kde mě najednou začne šlehat studený vítr do tváří a kolem se rozlije šed'. Krásný případ toho, jak se na horách může rychle měnit počasí. Tady zároveň nepatrně bloudíme. Nemůžeme se rozhodnout, která cesta je ta správná. Vytahuji teplou bundu a šálu a uvědomuji si, že tato změna ovlivnila moje myšlenky mírně negativním směrem. Přemýšlím nad silou počasí na lidskou psychiku. Pomalu se stmívá. Konečně se nám podaří najít tu správnou cestu na Stříbrnické sedlo, kde se ocitáme již za tmy.

Kilák a půl před Králíčákem naposledy ten den čekáme na Petra. Už se to zdá jako věčnost. Uvědomuji si, že jsem za celý den skoro nic nesnědla a vytahuji první, co najdu – křížaly. A že měly úspěch. Vychutnávali jsme si jejich sladkou chuť cukru, kterého jsme museli mít v té době všichni tři značný deficit, protože jinak není možné, že bychom se nad křížalami tak rozplývali. Zároveň jsme na dalších pár metrů otevřeli téma sušení. ☺ Pak jsme si uvědomili, že nás Petr ani za celou tu pauzu nedošel, takže jsme zase zastavili. Byla to věčnost a nahoře byla už vážně nepříjemná zima. A pak přišlo dost špatné rozhodnutí. Ke slonovi už to měl být jen kousek, Ondrové se domluvili, že já a Ondra K. se vydáme napřed a trochu to tam připravíme a Ondra V. se pro Petra vrátí. Škoda, že mě pánové neposlechli, když jsem řekla, že na ně počkáme. I vydali jsme se s Ondrou K. dál nahoru. Od začátku mi to nebylo moc příjemné, protože jsem měla pocit, že nevíme, kam jdeme, ale Ondra si počínal

sebevědomě, tak jsem takové myšlenky zaplašila. Šli jsme alespoň čtvrt hodiny a už bylo jasné, že jdeme sakra blbě, protože tak daleko to být nemohlo. Ondra má věcně dobré poznámky, jakože jsme na úplné planině, což bychom tedy rozhodně neměli. Sakra, do pytle! Síla zimy je s poryvy větru v plné síle. Začínám neuvěřitelně rychle mrznout, nevíme, kde jsme, nevíme, kam máme jít, a nejvíc frustrující je pohlédnout zpátky, protože přes mlhu všude kolem je mi zcela jasné, že zpáteční cestu jen tak nenajdeme. Je nám oběma jasné, že máme docela vážný problém, ale pro zachování morálky to zřejmě ani jeden z nás příliš neventiluje. Chodíme sem a tam, doprava, doleva, snažíme se chytit nějaké stopy, pak usoudíme, že nás vede špatně, tak se zase obracíme... tak přesně takhle by se to dělat nemělo. ☺ Navíc se nemůžeme dovolat Ondrovi V. Po chvíli nám volá on sám, zvedám to, ale je to totálně hluché. Zatracený signál. Po chvíli se to rozšramotí a konečně se alespoň slyšíme. Strachuje se, kde jsme, protože oni už dávno dorazili a my stále nikde. Ondrové si vzájemně popisují situaci a já propadám chvilkové panice propočítávajíc si, jakou dobu při nastaveném tempu mrznutí vydržím, než nadobro umrznu. Ondra K. se snaží pomocí GPS najít cestu. Chvillemi ztrácí signál, mrznou mu ruce, chudák. Nakonec se mu podaří připojit na google mapy a snaží se zorientovat cestu podle tečky Králický Sněžník... skoro toho jediného, co se mu na displeji zobrazilo. Chvilí někam jdeme a pak vidím světýlko. Připadám si jako Jeníček objevivší svou perníkovou chaloupku a zakřičím: „Ondro?!?!“ Nikdy mi jeho hlas nezněl líbezněji. ☺

Pěkně se u Liechtensteinova sklepa přivítáme, všichni se oddechneme a já s údivem zjišťuji, že kromě Petra jsou uvnitř další tři zakuklenci ve spacácích. Ondra V. říká, že na Schronisko už nepůjdeme (to mě překvapilo, protože mohlo být teprve kolem osmé), bylo by to za podmínek venku docela riskantní. Ok. Vytahuji zbytek Bebe sušenek, které jsou na tisíc kousků a Ondra K. gumové medvídky. A to jsme se ještě před hodinou ve srandě bavili o tom, jaká by byla celá akce nepředstavitelné martyrium, kdybychom věděli, že žádná hospoda v sobotu večer nebude. Tunel bez světla na konci. ☺ Rozklepeme se zimou, otevřeme poprvé termosky, a co nejrychleji se snažíme vybalit si spaní. Rozbaluji svůj nový spacák s hodnotou low comfortu do -14 °C na relativně tenkou karimatku a do něj dávám ještě tenčí vložku s tím, že lepší než nic. Na sobě mám dva páry ponožek, péřové boty, podvlíkačky, dvoje šustákové kalhoty, na bedra kůži z ovce (ano mami, vnučata určitě budou, neboj), nahoře tílko, triko, dvě mikiny, pod sebe do spacáku ještě rozložím bundu. Dýchám mrazivý vzduch, ne a ne se zahřát a je mi zcela jasné, že tohle bude opravdu dlouhá noc. Přijde mi, že vůbec nespím, ale po každém podívání se na čas na mobilu zjišťuji, že čas přeci jen malinko poskakuje v dál. Kolem půlnoci leze Petr spící vedle mě ven. Už to nevydržím a přes odpor k vylezení ze spacáku, k čemuž se celou dobu přemlouvám, jdu přihodit ještě pár vrstev. Nakonec jsem přihodila vše, co bylo v krosně a nějakým způsobem na mě drželo. ☺ Konečný výsledek byly troje ponožky a péřové boty, podvlíkačky a troje kalhoty a nahoře pět vrstev včetně teplé bundy, lyžařské rukavice, šála, čepice, kapuca. Přemýšlím, že si ještě odskočím, ale situaci přehodnocuji, když se Petr vrací a říká, jaká je tam neskutečná zima a vítr. Pak si ale řeknu, že si to odbudu radši teď a ráno tak vydržím, až se zabalíme a vyrazíme na cestu. Zjišťuji, že nevlezu do bot, jsou jak kámen! Perkele, jak by řekl můj finský kamarád. Vracím se tedy rovnou do spacáku, jehož otvor stahuji na

nezbytné minimum. Nechápu, ale pocit oteplení mi dodatečné vrstvy vůbec nepřinesly. No co se dá dělat, už aby bylo ráno. Celou noc ještě bojuji s problémem, že se mi karimatka sesouvá pod celtu až pod Petra čili každou chvíli ležím zcela na zemi a musím rozdělovat spacák, vyhrabat ruce a karimatku si pracně stahovat zase pod sebe. Snažím se tak co nejméně hýbat. Jsou tři ráno a stále mi připadá, že jsem nespala ani minutu. Na štěstí mi vůbec nepřidá, že Ti dva kluci, kteří tu spali, už když jsme dorazili, spokojeně celou dobu pochrupují.

Najednou vedle mě opět vstává Petr a jde ven. S návratem se začíná bavit s Ondrou a říká mu, že už tam není taková zima jako v noci! Jupí a co to znamená? Vystrčím hlavu ze spacáku a vidím světlo. Jsem překvapená, protože jsem si stále myslela, že jsem ani oči nezamhouřila a můžou být tak čtyři ráno. Bylo sedm. Zřejmě mikrospánek. Naše „obydlí“ pomalu ožívá. Začínáme vstávat, bavit se, balit. Strkám kamenné boty do igelitky a do spacáku, abych nemusela jít dolů bosa. ☺ Chci se napít, ale v petce mám jen kusy ledu a čaj došel. Zbylí nocležníci byli dva mladí Hradečáci a jeden postarší pán. Dáváme se s nimi do řeči, kluci obdivují moje péřové boty (díky Honzo) a já zjišťuji, že pán je z Letohradu a toto je jeho čtvrtý letošní bivak. Tak si to spočítejte, když je neděle 10. února! Zřejmě nadšenec. ☺ Postupně se dozvídám, že tam na nás čekal. Našel si na netu, že máme na Králičák namířeno. Už si prý myslel, že nedorazíme. Ondra asi musel být v noci překvapen, když ho ve sklepení místo nás čekal pán s dotazem, jestli jsou s Petrem oni ti Pardubáci. Přidává se k nám na vrchol Králičáku a pak ještě kus dolů, skoro k Francescově chatě. Ale to bych přeskakovala.

Ráno tedy nejprve necháváme sbalené krosny na místě a vydáváme se kolem pramene Moravy na vrchol Králičáku, který je zahalen v mracích, takže viditelnost více než mizerná. Na nejvyšším bodě tak tak rozeznáváme polskou vlajku. Přetváříme ji iluzorně na českou a fotíme se společně s ní jak expedice na Kilimandžáru. Vyrážíme pomalu dolů. Zastavíme se pro věci a pokračujeme dolů po žluté. Postupně se začíná oteplovat tím, jak scházíme níž, a také protože se konečně zase hýbeme a nezastavujeme na focení. Začíná mi docházet, že jsem to přežila a nálada opojená už od soboty endorfiny vylétá do ještě závratnějších výšin. ☺ Popravdě nebylo to vůbec hrozné, všechno se dalo v pohodě vydržet i si to užít (asi jen jednou za noc jsme měla neurčitou bleskovou myšlenku, že už to nikdy neudělám).

Pomalou scházíme dolů, Petra necháváme jít posledních cca 5km kratší cestou, my se vydáváme ještě k Mléčnému prameni a do Patzeltovy jeskyně. Závěrečný úsek je vysokým prašanem, lesem do kopce. Kluci nasadili tempo a hrozně rychle se mi vzdalují. Uvědomuji si, že to není jejich rychlým, ale mým šnečím tempem. Jdu na čtyři a trápím se. Dorazím s velkým zpožděním k jeskyni. Ani nemám chuť pustit se na vlastní nebezpečí dolů, kde je to hrozně namrzlé a i Ondra zvyklý lézt na skalách snad i sedmičky si počíná obezřetně. Ještě mě zkusí přemluvit, ale nenechám se. Musím zítra jet za Němkou, o kterou se v Praze musím postarat, nemůžu si dovolit zlomenou nohu, stačí, že vyzvednout ji v dnešní den na letiště jsem za sebe poslala kamaráda. Cesta zpátky dolů je pro mě stejně nepříjemná, ale závěrečný úsek po rovině už docela jde. Sundáváme sněžnice a v tu chvíli to celé chápu.

Kluci mají ze spodu na sněžnicích hroty a celkově jsou udělané tak, že jdou po ostré hraně sněžnic (já mám hrany kulaté). Navíc se mi v místě, kde jsou zuby, udělala souvislá vrstva ledu. To abych si pak na nich nepřipadala spíš než na sněžnicích jako na sáňkách. Sundáme je a hle, klukům rázem zase stačím. No tak sláva, poslední úsek bude v klidu, už jsem si myslela, že se budu muset honit.

Přicházíme na parkoviště, kde na nás už čeká Petr. Tak nakonec to byl on, kdo čekal na nás, kdo by to byl řekl. ☺ Rychle se převlékneme, rozloučíme (Petr je z Třebíče) a vyrážíme s cca čtyřhodinovým zpožděním na cestu. V autě rekapitulujeme zážitky a shodujeme se na tom, že je škoda té chaty Na Schronisku nejen pro pirohy, ale také proto, že jsme se o Petrovi skoro nic nedozvěděli. Nakonec se jednomyslně shodujeme na tom, že je to dle všeho určitě vymahač dluhů. ☺ Třeba s námi pojedete příští rok, tak se ho zeptáme. Dávám tomu sice pravděpodobnost < 1 %, že s námi ještě někdy něco podnikne, ale jeden nikdy neví... rok je dlouhá doba, na nepříjemné věci se obvykle zapomíná a zůstává jen to dobré. ☺ Zastavujeme se zase v Říčkách, Honza je už tentokrát doma a příkladně pracuje s budoucím tchánem na roubence. Na chvíli se dáme do řeči, když mi zvoní telefon. Kluci probírají kompresory, stavitelství a hory, zatímco já si domlouvám večerní plán.

Do Pardubic dorážíme kolem čtvrté. Zůstávám na nádraží, na záchodě se oplachuji, převlékám do společenského, nasazuji podpatky (věci mi na otočku přivezl taťka, děkuji) a po výborné večeři (kopec těstovin s olivami, rajčaty, kousky kuřecího a parmezánem) v restauraci za Zelenou branou (co může být po dvou dnech na sušenkách, křížalách a čokoládě nevýborné? ☺) můžu spokojeně usednout do divadelního křesla na hořkou psychologickou komedii s Ivou Janžurovou. Když říká svým dcerám, že musí dělat vše proto, aby byly v životě šťastné, mám široký úsměv na rtech. Kdybych na to představení šla kdykoli jindy, asi by se mě zmocnily úvahy, jestli já sama pro to dělám opravdu vše, ale v ten večer a v tu chvíli jsem žádné přemýšlení nepotřebovala, bylo to jasné. ☺ Domů dorážím o půlnoci, ošetřím nohy (puchýře, otlaky, zjišťuji, že i nepatrné nevážné omrzliny), a za čtyři hodiny vyrážíím do Prahy, kde pokračuje dobrodružství ve zcela odlišné podobě, a sice seznámení se s Němci Anke, Matthiasem a Moritzem a honění se za OpenCard a dalšími podobnými pražskými a VŠE vymoženostmi. ☺ Ale ten den, stejně tak skvělý a nevšední, by už patřil do jiného vyprávění...